

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σέτος.

Φ.— Πνεῦμα φοβεροῦ πολέμου
μὲ συμῶνει, σύντροφέ μου,
καὶ μοῦ λεισιζύπνα ζύπνα.

"Ἄκουσε κλαυθμούς καὶ δόγγους,
πέρα σὲ θουὰ καὶ λόγγους
κύτταζε κοράκιων δαίπνα.

Τόπους ἐλέπ' ἔρημικούς,
μ' ἔνα σάλπισμα γενναῖον
πλάσις ζύπνησε νεκρά.

Τίποτ' ἄλλο δὲν θ' ἄκουε,
μόνον νηστικῶν ὄρνέων
τὸ φρικώδες κρὰ κρὰ κρὰ.

Κύτταζε τὰ σαρκοθόρα
πῶς ζαναπετοῦνε τῶρα
'στὰ πεδία τῶν μαχῶν,
τῆς θροντῆς, τῶν ἰαχῶν.

'Στῶν θουῶν τὴν ἐρημιὰ
δὲν ἀκοῦς φωνὴ καμμιὰ,
μῆτε κτύπος τὴν κλονίζει.

Πλάσις ἀλαλη, μουγγή,
καὶ τῶν ὄπλων ἡ κλαγγή
τὴν ἤχῳ δὲν ἀφυπνίζει.

Τραγοῦδα θυσῶν θαμούς,
τραγοῦδα κάμπους καὶ δρυμούς,
καὶ δράχους καὶ λιθάρα.

Ποιοί' πέσανε μὴν ἐρωτᾶς,
τὸ χροῖνι τοῦτο ποῦ κυτταζε
σκεπάζει παλληκαρία.

B'.

Πόνος μεγάλος καὶ βαθύς,
καὶ σὲ μαχῶν ἐξάψεις
δὲν ξέρεις τί νὰ λυπηθῆς
καὶ τί νὰ πρωτοκιάψης.

Θαφρεῖς πῶς κλαίει κάθε γῆ
καὶ πῶς στενάχουν ὄρη,
καὶ μὲς στὴν ἀσπρη τῆ σιγῆ
πλανᾶται μία κόρη.

Ποιὰ νᾶναι τούτη, ποῦ περνᾷ
μέσα σὲ σκόρπια ἐλπίματα;
ποιὰ νᾶναι τούτη, ποῦ γυρνᾷ
καὶ ψάχνει νᾶθρη μνήματα;

Κύττα την... γονατίζει καὶ σκύβει χαμηλά,
τώρα φιλεῖ τὸ χροῖνι,
κι' ἔπειτα πρὸ ψῆλο,
τὸ μέτωπο σηκώνει.

Κι' ἀκούεται κραυγῆ:
γονατίζει καὶ φιλεῖ
μὲ φλογισμένα χεῖλη
τὴν ἐρημὴ τῆ γῆ,
ποῦ κρύβει μέσα νεκρὰ
παλληκαρία γεμάτα.

Τοῦτο τὸ γονατισμὰ σου
μεγαλώνει τὸνομά σου,
σὲ γεμίζει περηφάνεια.

Τοῦτο τώρα σὲ ψηλώνει,
καὶ γὰρ σίνα μὲς 'στὸ χροῖνι
ξεφυτρώνουε στεφάνια.

Σκιάδα σὺ τῶν θουῶν,
ποῦ μὲ καταφρόνιας σκώμμα
σοῦ σφαλοῦσανε τὸ στήμα.

Μπρὸς σὲ τάρους μαχητῶν
δοσ σκύβεις τὸ κεφάλι
τόσο φαίνεσαι μεγάλη.

Γ'.

Π.— Φασουλῆ μου, φίλτατέ μου,
μαρὸ ἢ φρίκη τοῦ πολέμου,
κι' ἀπὸ μίᾳ τέτοιᾳ φρίκῃ
θγαίνει Ἄσθερα καὶ Νίκη.

Μὴν ἀκοῦς ἀνακωχῆ,
καὶ στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
ἄς σὲ γαλθανίζη μόνον
τῶν πολέμων ἰαχῆ.

Μποῦμ κανόνα, μποῦμ τουφέκια,
μποῦμ μυδράλμα, μποῦμ οὐίδες,
καὶ πιστόλμα καὶ πελέκια,
ξιφολόγχαι καὶ λεπίδες.

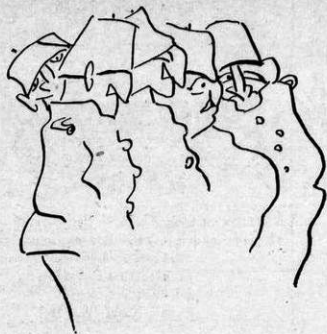
"Ἄκουσε, θρὲ σακάτη...
μὲ πόλεμο φρυάττει
κι' ἢ τῆς Ἠπειροῦ γῆ.

Πᾶν κι' ἔρχονται βασιρία,
καὶ 'στὰ Ζαγοροχώρια
τρομάρα καὶ σφαγή.

Συγκρούονται τὰ ξίφη,
τὰ Μάνλιγες λαλοῦν,
φρικτῶν σφαγῶν στήρη
σφάχουν καὶ πυρπολοῦν.

Μάννα τροπαιοφόρα,
ὅπου κι' ἂν ρίξης τώρα
σπιθόβολη ματιὰ.

Δὲν ἐλέπεις τίποτ' ἄλλο,
μόνο κακὸ μεγάλο,
σφάζιμο καὶ φωτιά.

**Καί' ὁ «Φασουλῆς σάν βλαξ ἀπὸ τοὺς πρώτους
χαζεύει μὲ τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους.**

Τοὺς μαχητὰς τῆς Κρήτης
ὄμνει κι' ὁ Ψηλορείτης
μὲ τρόπαια τρανά.

Καὶ μὲ βρογαῖς καὶ χιόνια
καθβάλλισαν κανόνια,
ἔδρασκέλισαν βουνά.

Δέν' λούραξαν ἀκόμα
Τουρκαλθανῶν παγάνιας...
μὲ τὴν ψυχὴ' στὸ στόμα
φεύγουν παιδιὰ καὶ μάναις.

Ἄκόμη δέν λουράζου,ν,
μὰ σφάζου,ν, σφάζου,ν, σφάζου,ν,
κρέατα τρῆν ὠμά.

Νέων αἱμάτων δράμα,
κι' ἀλλαγήτ' καὶ κλάμμα,
καὶ θῆνος τῆς Ρομαῖ.

Ἐλευθεριαῖς σκορποῦμε,
μόνος παρακαλῶ,
καὶ χαίρει καὶ λυποῦμαι,
καὶ κλαίω καὶ γελά.

Κλαίω γι' αὐτὴ τὴ φρίκη
τῶν φόνων, τῶν αἱμάτων,
γελά γιὰ τέτοια Νίκη
χρυσὴ τῶν Στρατεμμάτων.

Τὶ πόλεμοι δεσνοί!..
κι' ἀντάρται πολεμοῦν,
κι' ἀκράτητοι χιμοῦν
οἱ Γαριβαδενοί.

Ε'.

Δοξολογῶ δυνάμεις πολεμιστῶν ἀκμίας,
θάλλει παρθένος κρήνος,
κι' ὁ νέος Κωνσταντίνος
κοιμάται δαφνηφόρος στὸν Ἰσκιὸ τῆς σημαίας.

Ὡσὰν κορμὸς ἐλάτης
ὁ νέος Στρατηλάτης
θυμᾶται ρωμαλεὸς
λαμπρῶν τροπαιῶν κλέος.

Πρῶτοι καὶ τελευταῖοι
εὐὰν τοῦ ξεφρονίζου,ν,
Πίνδαροι καὶ Τυρταῖοι
παίνας τοῦ τονίζου,ν.

Ὡρατον ἔπνον Νίκης ὁ Στρατηγὸς κοιμάται
καὶ Στρατιάς θυμᾶται.

Δέν λησμονεῖ πηλάϊας
καὶ σ' ἄλογα καθβάλλαις
μὲ τὸ σπαθί' στὸ χέρι.

Καταπολιμοῦς σὲ χιόνια,
κι' ἀπάνω σὲ κοτρώνια
ξενύκτι καὶ καρτέρι.

Μιά Νίκη'στό πλευρό του
λινκίζει τήν ψυχή του,
μιὰ Νίκη τ'ογερό του,
μιὰ Νικ' ή προσευχή του.

.....

ΣΤ'

Π.—

'Αδελφέ μου Φασουλῆ,
πῦρ πολέμου πυρπολεῖ
καί τὸ στήθος τὸ δικό μου.

Κι'ἀπὸ τῶν ἰσοτεράνων
σκουζῶ: πῦρ κατὰ τυράννων
καί κατὰ παντός ἀνόμου.

Κι'ἀπ'ἐδῶ κι'ἀπ'ἐκεῖ πέρα
ἐρχονται γιά τήν μητέρα
στρατιώταις κάθε'μέρα.

Τι παιάνες, τί βρονταί..
ἐρχονται καί Κοζανίταις,
κι'εὐσταλεῖς ἐβελονταί,
ποῦ τὸ σφρίγος τῶν ἡμέραι.

Καί φιλέλληνας σοφούς
ἐλέπω τώρα μέ λεπίδα,
φθάνουν κι'ἀπὸ τῆς Σαπφούς
τήν μαγευτικὴν πατρίδα.

Τώρα, Φασουλῆ, κι'οἱ Χιώταις
πολεμοῦν σάν στρατιώταις.
Ἴντα Χιώτης καί Σουλζώτης...
τώρα κάθε πατριώτης
θᾶβγῃ πολεμάρχος πρώτης.

Τώρα μένος διαρκές,
τώρα κι'ὁ σῖρ Μικές,
τώρα κι'ὁ Μισέ Τζαντζής
δέν θά στέκουν ἀδρανεῖς.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε,
κι'ὄλοι σας ἀρματωθῆτε,
ἀγῶν ἄλλος, νεκὰ πάλη.

Καί θά'δῃς τήν Αὐγεροῦκα,
καί θά'δῃς τήν Ἀγγεροῦκα
Μπουμπουλίνα νά προβάλλῃ.

'Απ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ γυρίζω,
μαίνομαι, λυσσῶ, κι'ἀφρίζω,
καί γιά πόλεμο μου γυρίζω.

'Ο καθένας μέ λεπίδα
εὐελπῆς ἄς καρτερῇ,
κι'ἄς βροντοῦνε γιά πατρίδα
τῶν Αἰσχύλων οἱ χοροί.

'Ο καθεὶς ἄς θέλῃ κλέα,
ἄς ποθῇ τὸν Ἀχιλλέα
καί παλῶν'Ομήρων ἐπη.

Καί τήν πῦσιν τῆς Τρωάδος
'στους ρυθμούς τῆς Ἰλιάδος
ἀρεμάνιος ἄς βλέπῃ.

Μᾶρς τὸ κάθε παλληκάρι
'στοῦ πολέμου τῆς τρωάδας...
βγήκαν τώρα καί Μαγάραι
καί διάφοραις μαγάραις
μέσ'στό τόσο φονικό,
καί γυρεύουν μερδικό.

Κι'ἐκεῖνα τὰ βρωμίσκυλα τὰ Νεοτουρκικά,
τὰ τόσον νομιμόφρονα καί Συναγματικὰ,
πάλι μᾶς κοκορεύονται
καί σκιάζουνε Ραγιάδες,
καί νίκας ὀνειρεύονται
μέ τούς Κερὶμ-Ἀγάδες.

Πρόσωπα φυλῶν παικίλων προσκυνοῦν τὸν Κορωνάτο,
παῖε κι'ἀπὸ τ' Ἁγιονόρος Καλογεरिकὸ φουσατό.

Καί τοῦ λένε: Βασιλεῖ μᾶς,
ἔλα καί μέσ τὰ κελιά μᾶς,
ἔλα καί σ'τὰ Μονακτήρια,
γιά νά'δῃς οἱ Καλογέροι
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι
σὲ πολέμου πανηγύρια.

Τρέχουν κι'ἀπὸ ξένα μέρη
'στὴν Κορῶνα, Φασουλῆ,
καί τὰ σέβη του προσφέρει
ποιός ὄλιγο, ποῖός πολὺ.

Κόσμος τήν ζητωκραυγαίε,
κι' ἡ χρυσὴ μᾶς ἡ Κορῶνα
ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
πέρα πέρα καταυγαίε.

Φ.— Κορῶνα, Στράτευμα, Λαῖς, καί πας ἑορταζέτω,
καί τώρα, Περικλέτο,
μονάχος σου καί μεθ' ἡμῶν
εἰς τῆς Πατρίδος τὸν θωμῶν
ἀρείλεις τὰς δυνάμεις σου καί σὺ νά προσενέγκῃς,
κι'ἐκεῖνος ὁ Μπεκῆρ Ἀγας,
ὁ δολοφόνος, ὁ φυγάς,
ἐπικηρύσσεται ληροτῆς ὁ παλτροπεζεβέγκης.

Κι'ὄποιος τὸν πιάσῃ, φαρλατῆ,
λένε πῶς μία Πάγκα
θά τοῦ πληρώσῃ μετρητὰ
δέκα χιλιάδες φράγκα.

Τώρα δεῖτε νταϊλίκι,
ποῦ δέν ἔχεις χαρτζιλίκι,
ν'ἀποκητῆς τέτοιο ὄδρο
καί νά κἀνῃς μπάρμπα — ντόρο.

'Απὸ γῆς κι'ἀπὸ θαλάσσης
ἀντηχῶνε: εὐάν εὐοί...
σῦρε τὸν Μπεκῆρ νά πιάσῃ,
μὴν ξεγῆξῃς τὴν ἀμοιβή.